

Đêm mưa

Quý Thử

Con đau khủng khiếp tràn ngập cả căn phòng, nơi nào cũng đầy áp sự đau đớn. Con đau như có cả màu sắc, một thứ màu đen đỏ hòa trộn vẽ nên những hình ảnh quái dị ghê gớm. Con đau có hình thù, nó nhọn hoắt, quay cuồng, châm chích mọi chỗ trong người nàng. Mai Hương lăn lộn rên rỉ không ngừng. Mấy chiếc kim nhỏ bằng kim tiêm thuốc bên trong có chất phóng xạ Coban cắm ở ngực và ở vùng hông bên trái của Mai Hương. Những chiếc kim này có nhiệm vụ ngăn chặn di căn ung thư từ vú theo các mạch bạch huyết lan xuống cạnh sườn. Những chiếc kim rung lên bần bật theo nhịp co giật của từng thớ thịt. Mùi Morphine, một thứ thuốc có chứa chất thuốc phiện dùng làm thuốc giảm đau cực mạnh tiêm hồi chiều đến bây giờ không còn tác dụng nữa. Con đau như ngọn lửa bùng lên tha hồ hoành hành. Quân, chồng nàng không còn đủ can đảm nhìn vợ lăn lộn quằn quại trên giường.

Mai Hương cắn chặt hai hàm răng lại cố ghìm nén đau không để bật ra thành tiếng nức nở. Cuối cùng cơn đau đánh quỵ nàng, nàng thở như con cá mắc cạn, trán và mồ hôi, mặt nhả nhúm trông như tờ giấy bị vò nát. Quân nói: “Hay là anh tiêm thêm cho em một mũi morphine nữa?”. Mai Hương mở mắt nhìn trừng trừng, giọng cương quyết dứt khoát: “Thôi, không cần. Em muốn chết”.

Quân đứng lên lấy ống tiêm đặt vào cái soong nhỏ, đổ nước vào, chàng lấy cục bông tẩm cồn đốt lên nấu ống tiêm thì cơn mưa ập đến. Gió lạnh thổi vù vù qua cửa lá sách làm bật tung tấm màn lụa màu xanh che phía trong. Một vài ánh chớp từ phòng ngoài lóe lên sáng cả phòng trong. Rồi có tiếng mưa rơi, lúc đầu lộp bộp sau đó ào ào. Lẫn trong tiếng mưa có tiếng sấm động ì ầm từ xa vọng lại.

Quân thấy vợ đang cong mình chông chọc với cơn đau bỗng nhiên đổ ập xuống, thân thể mềm nhũn ra, Quân hoảng hốt chạy tới, nhưng không, nét mặt vợ bớt nhả nhỏ, dịu hẳn lại, hơi thở nàng đều đều, gân cốt giãn ra. Con đau tự nhiên rời khỏi cơ thể Mai Hương một cách đột ngột chẳng khác gì khi nó tới. Mai Hương hết đau nhưng toàn thân rã rời. Nàng xin cốc nước, Mai Hương nhắm mắt lại lắng nghe tiếng mưa rơi, rồi từ từ giấc ngủ kéo đến. Trước khi ngủ nàng còn cố gắng nói:

– Anh ơi! Không hiểu tại sao hết cả đau đớn? Có phải đêm nay là đêm cuối cùng của đời em không?

Quân nói:

– Em nói nhầm rồi. Hết đau là hết bệnh.

Rồi chàng giảng giải:

– Những chiếc kim chứa chất phóng xạ bắt đầu phát huy tác dụng tiêu diệt tế bào ung thư, nó đã làm cho em đau đớn. Nay nó đã tiêu diệt hết rồi nên em không còn thấy đau nữa. Em đã hết bệnh rồi. Vài hôm nữa em sẽ ngồi dậy, đi chợ, đi dạo phố, tóc em sẽ mọc dài ra người ta sẽ làm lại bộ ngực đã bị cắt bỏ của em. Em sẽ có lại bộ ngực đẹp nổi tiếng như thời còn đi học. Em mặc áo dài sẽ rất đẹp, mặc áo đầm lại còn đẹp hơn. Mai Hương đã buồn ngủ còn cố gắng ngược mắt nhìn chồng vừa tin vừa ngờ, hỏi:

– Mình nói thật chứ?

– Thật mà.

– Em lại đi chợ?

– Vâng.

– Em lại nấu cho mình ăn?

– Anh thèm được em làm thức ăn.

– Em lại đi dạo phố với anh?

– Vâng, anh sẽ để cho em tha hồ mua sắm những thứ gì em thích.

– Tóc em sẽ mọc lại?

– Mọc dài hơn và xanh mượt hơn, em muốn chải tóc kiểu cách gì cũng được.

– Người ta sẽ làm lại bộ ngực cho em?

– Hẳn rồi. Khoa học bây giờ làm gì mà chẳng được.

Mai Hương chìm dần vào giấc ngủ, nụ cười yêu đời theo nàng bay vào mộng mị vui tươi trong một đêm mưa.

Quân thở dài thần thờ bước ra. Chàng cũng chẳng hiểu vì sao cơn đau lại đột ngột tan đi. Quân nghe người ta nói cơn người lúc sắp chết đầu óc mình mẩn lạ thường. Hay là Mai Hương nói đúng? Đêm nay có phải là đêm cuối cùng của nàng? Nghĩ như thế, đêm đó chàng không dám rời vợ một bước. Quân tắt lửa không nấu ống tiêm nữa, ngồi nhìn vợ ngủ. Ngoài trời đang mưa. Một đêm mưa làm mát cả không gian, dịu nỗi đau trong lòng chàng.

Đêm sau và đêm sau nữa, cứ đầu hôm Mai Hương phải chống trả kịch liệt với cơn đau dữ dội đến khi nàng hết cả hơi sức thì cơn mưa đổ xuống và nàng dịu đi, chìm dần vào giấc ngủ. Nhưng đêm nay cơn mưa không đến. Mai Hương chịu đựng sự đau đớn không nổi, cứ hai giờ Quân phải tiêm cho nàng một mũi thuốc giảm đau. Rồi đêm sau lại một đêm mưa, cơn đau biến mất. Kỳ diệu thay, hình như cơn mưa dập tắt được mọi sự đau đớn hung tợn do bệnh tật và do chất phóng xạ trong cơ thể tàn tạ của nàng.

Dần dần Quân liên kết giữa sự xuất hiện của những cơn mưa và sự xóa tan nỗi đau đớn có một mối dây liên lạc vô hình nhưng rất chắc chắn. Sau thì Quân thấy chẳng còn nghi ngờ gì nữa, chính những lần mưa đêm là một thứ thức giảm đau công hiệu nhất đối với bệnh ung thư giai đoạn cuối. Đêm nào có mưa vợ chàng ngủ rất ngon,

sáng ngày thức dậy tỉnh táo vui tươi, nàng yêu đời, yêu cuộc sống và tin tưởng rằng thế nào cũng khỏi bệnh. Nhân đó Quân không ngớt an ủi vợ. Chàng nói: “ngày nay khoa học kỹ thuật có những bước tiến vĩ đại. Riêng trong y học nhất là trong lĩnh vực chữa trị bệnh ung thư người ta đã có những thành công rực rỡ. Họ dùng phẫu thuật để cắt bỏ khối u đi, dùng thuốc men để trị ngăn ngừa tái phát, dùng tia phóng xạ để diệt trừ di căn. Em đã được giải phẫu, uống thuốc và trị liệu bằng chất phóng xạ. Em được hưởng bao nhiêu thành tựu của nền y học hiện đại tiên tiến nhất. Chỉ nay mai em hết bệnh thôi”.

Mai Hương đặt hết niềm tin vào lời nói của chồng.

Bác sĩ Lâm là người chăm sóc và theo dõi bệnh của Mai Hương đến từ lúc tám giờ tối. Ông tiêm thuốc xong lại ngồi nói chuyện với vợ chồng Mai Hương. Lâm trước học cùng lớp với nàng. Những ngày sau cùng, khi đã gần kiệt sức, Mai Hương chỉ muốn được gặp người quen để ôn lại chuyện cũ thời còn đi học trường Võ Tánh ở Nha Trang. Mai Hương thích nhất là kể về cuộc đi cắm trại Đại Lãnh, ban đêm đốt lửa trại trong rừng thông, lửa tàn mua bắp về nướng. Mấy cô gái ngồi xúm xít nghe kể chuyện ma. Mai Hương cũng thích nghe kể dịp lễ Hai Bà Trưng năm ấy, nàng đóng vai Trưng Trắc, Mai Loan đóng vai Trưng Nhị, hai nàng áo vàng, khăn vàng, lưng thắt tằm lụa đào giắt song kiếm, ngồi lưng voi. Nàng không hiểu con voi này người ta làm sao đem nó từ Ban Mê Thuật về Nha Trang. Con voi đi dọc đường Độc Lập xuống chợ Đầm. Hai bên đường hằng hà sa số người xem hai bông hoa Võ Tánh. Rồi bao đêm văn nghệ, đêm nào nàng cũng có đơn ca.

Lâm thường ở lại sau khi đã tiêm thuốc cho Mai Hương. Đêm nay có tiếng sấm động từ xa, ánh chớp rồi tiếng mưa rơi trong ngọn gió se lạnh thổi bay bức màn lụa. Nét mặt Mai Hương vui hẳn lên. Nàng bảo Quân tắt bớt ngọn đèn lớn, chỉ để cây đèn ngủ.

Ba người ngồi trong ánh sáng mờ mờ ôn lại chuyện cũ. Mai Hương reo lên:

– Ôi lại mưa! Mưa dễ chịu làm sao. Ước gì đêm nào cũng có mưa. Trời mưa làm cho bệnh tật trốn biệt đi đâu cả.

Quân nói:

– Mùa hè về đêm thường có mưa giông. Từ nay em sẽ không thiếu những cơn mưa. Những cơn mưa sẽ về xua tan bệnh tật, ru cho em ngủ...

Lâm nói:

– Ông trời chưa muốn cho tôi về. Tôi chẳng đem theo áo mưa hay ô dù gì cả. Đầu hôm đầy sao, trời nóng bức không một ngọn gió, có ai ngờ lại mưa như thế này. Hay ông trời muốn cho tôi ngồi lại với Mai Hương?

Mai Hương tỏ ra thông cảm nói:

– Nếu anh có việc gì gấp cứ về trước, chị ở nhà trông.

Rồi nàng quay qua nói với Quân:

– Mình lấy cái dù đưa ra cho anh Lâm về đi.

Quân mỉm cười bí mật:

– Thôi ngồi lại chơi tí nữa đi, bớt mưa rồi về. Mưa to như thế này mà cầm ô ngồi Honda về nhà xa chắc ướt hết, rồi lại ốm đau, đừng tưởng vì trùng bệnh tật nó sợ bác sĩ.

Cả ba cùng cười. Nụ cười Mai Hương héo hắt trông rất thương tâm. Mai Hương yếu lắm không nói chuyện được lâu. Nàng tựa mình nhẹ nhẹ, ngáp mấy cái rồi nhắm mắt. Hai người đàn ông nhìn nhau ái ngại. Nước da nàng xanh lợt, hố mắt sâu chứa đầy bóng tối, làn môi khô nứt nẻ cả ra, nàng nằm, người lép kẹp chìm giữa đồng chăn nệm, mấy ngón chân khô cong cứng như người đã chết. Vú bên trái đã bị cắt bỏ hoàn toàn hồi tháng trước. Lốp da còn lại người ta khâu túm vào nhau trông nhăn nhúm, không một chút mỹ thuật. Vết mổ chưa lành còn phải đập bông. Chất phóng xạ làm cho tóc nàng gần như trụi hết. Không có ai tưởng tượng được cô gái trẻ trung xinh đẹp đang nhôan miệng cười trong bức tranh treo trên tường kia lại là người đàn bà tàn tạ nằm chờ chết này.

Hai người kéo nhau ra phòng khách. Quân hỏi:

– Anh thấy thế nào? Có còn chút hy vọng không?

Lâm ngậm ngừng một lúc rồi nói:

– Khó quá. Hy vọng mong manh lắm. Vấn đề là phát hiện khối u quá trễ. Nhưng còn nước còn tát.

Quân nói:

– Nhà tôi soi gương thấy vật lạ từ hai năm trước. Cô ấy không chịu hỏi bác sĩ mà đi hỏi mấy người bạn gái. Họ nói: Lo lắm! Ung thư vú là bệnh của mấy bà đẻ nhiều, cho con bú, trên bốn mươi và trong gia đình đã có người mắc bệnh này. Mấy người bạn có năn thử, họ nói đó là tuyến sữa bình thường ai mà không có. Mai Hương tin lời họ. Cho tới khi nó phát đau đốn, đi “thử thịt” tới mấy lần mới biết đó là ung thư đã tỏa ra nhiều hướng rồi. Bây giờ tôi lại mong cho nó phát tác thật nhanh và kết thúc cho nhanh. Thấy Mai Hương đau đốn tôi chịu không nổi!

Lâm nói:

– Vấn đề bây giờ là làm sao cho nàng bớt đau đốn. Thôi ngớt mưa rồi, tôi về, mai đến.

Quân nói:

– Vâng, làm sao cho nàng bớt đau đốn...

Dắt xe ra khỏi nhà, Lâm thấy không khí nóng hầm hập, Lâm đưa xe xuống đường hòa với dòng xe cộ đông nghẹt trên đường. Lên xe chạy được một lúc. Lâm mới để ý thấy đường sá khô và nóng, không có một vũng nước, không một cơn gió. Chàng nghĩ: Cái đất Sài Gòn này lạ thực, chỗ nhà anh Quân mưa như trút mà nơi đây không một giọt nước.

Nhờ những cơn mưa đêm mà những ngày cuối cùng của Mai Hương không bị cơn bệnh hành hạ một cách tàn nhẫn. Những cơn mưa đến rất đúng lúc, nó xoa nỗi đau và dìu Mai Hương vào giấc ngủ với bao mộng寐 êm đềm thời con gái. Nhiều khi thức dậy Mai Hương như còn lưu luyến cơn mộng, nàng nhắm mắt lại và vùi đầu vào gối.

Và ngày cuối cùng của cuộc đời nàng đến một cách êm đềm giữa giấc mơ và tiếng mưa rơi. Quân quỳ bên nàng đếm từng hơi thở, và bàn tay chàng đặt trên ngực nàng lắng nghe tiếng trái tim và hơi thở đứt quãng, mơ hồ, như có như không. Cho đến khi cả hai vĩnh viễn dừng lại. Sự sống đã kết thúc, giống như ngọn nến lụn tàn. Một kết thúc tốt đẹp, bao nhiêu nhọc nhằn đau đớn tan đi tất cả như chưa từng có, chưa từng có một người phụ nữ tên là Mai Hương trên cuộc đời này. Chưa bao giờ Quân thấy khuôn mặt vợ mình đẹp một cách kỳ lạ tỏa ra một thứ hào quang nhân ái của con người đã sống trọn một đời lương thiện.

Xa xa tiếng sấm ì ầm, vài tia chớp, làn gió se lạnh thổi tấm màn cửa phát phơ và trên mái rì rào tiếng mưa rơi tiếng nước chảy róc rách vào hồ. Đêm mưa giông mùa hạ vẫn còn rả rích bên ngoài. Quân đứng nhìn vợ một lúc, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên đôi môi đã lạnh và cứng như đá. Quân trở về phòng mình.

Chàng mở đèn sáng lên, Trong phòng ngọn ngang nhiều thứ giống như một phòng thí nghiệm. Trước tiên chàng vặn tắt vòi nước đang phun những hạt nước lên thực cao rồi rơi xuống mái nhà tạo ra một tiếng mưa rơi và những giọt nước lạnh tanh ngoài hiên đổ dần vào máng xối chảy róc rách vào chiếc vại sành. Quân bấm tắt chiếc máy cát xét, tiếng rít của gió, tiếng sấm động ì ầm khi gần khi xa đột ngột tắt hẳn. Chàng đi tới tắt luôn cây quạt máy đang quạt hơi mát từ chiếc máy điều hòa không khí thổi vào làm lay động màn cửa sổ lá sách không khác gì ngọn gió lạnh đêm mưa. Quân tắt luôn bộ phận làm cho ngọn đèn thủy ngân chốc chốc chớp lên một lần giống hệt tia chớp trong cơn mưa giông mùa hạ.

Đêm mưa nhân tạo đã làm xong công việc của mình, nó đã giúp cho Mai Hương thoát khỏi những cơn đau khủng khiếp của bệnh ung thư vào những ngày sau cùng, giờ đây nó cũng như Mai Hương được phép nghỉ ngơi mãi mãi. Quân ngồi ôm đầu giữa phòng. Điều chàng ao ước bấy lâu giờ mới cũng được phép, chàng tha hồ khóc.